

T

Vooraf

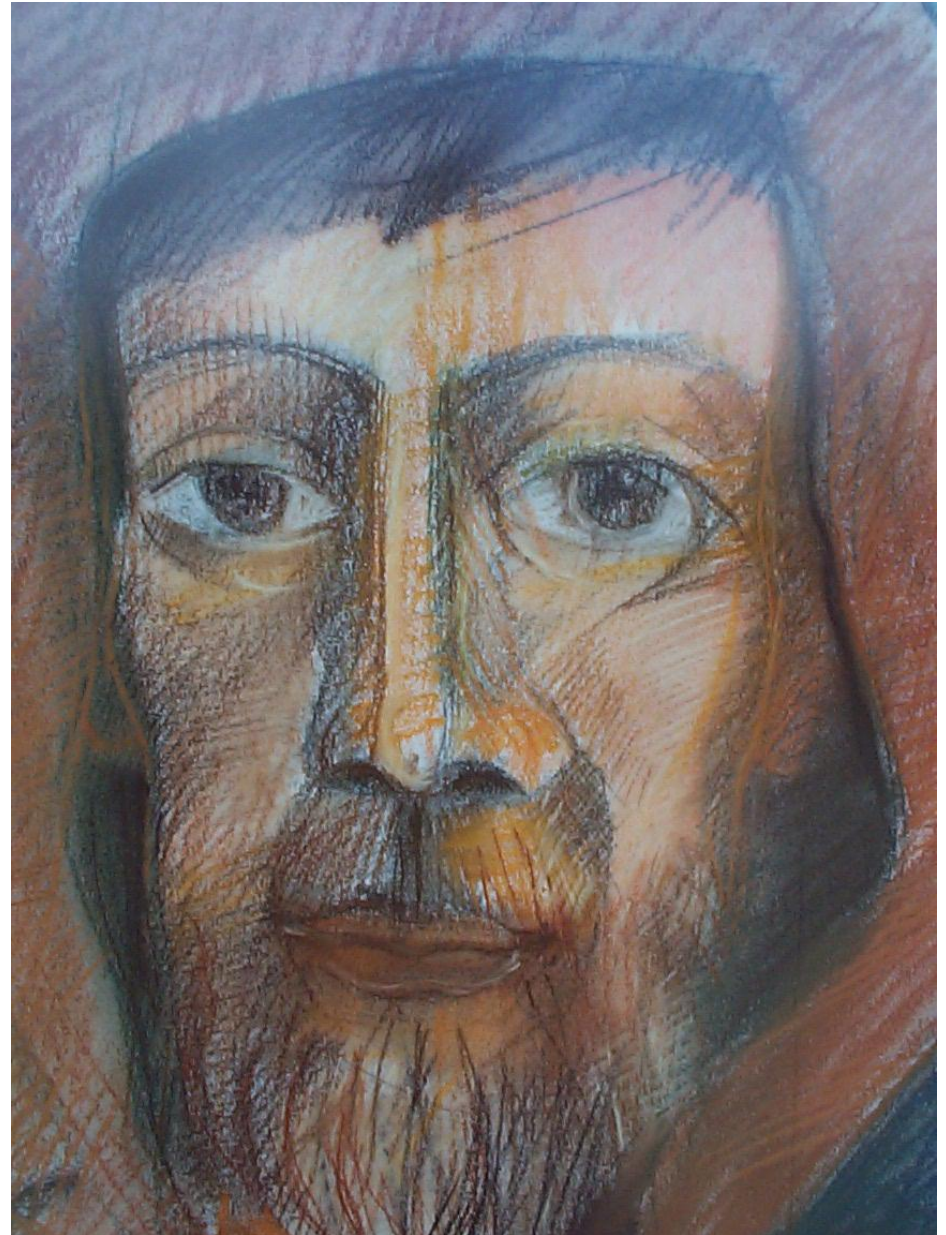

KAPUCIJNEN

waar
komen ze vandaan
? ! ?

FRANCISCUS VAN ASSISI

Franciscus is
in 1182 geboren
te Assisi in Italië.

In zijn jeugd droomde
hij van een schitterende
carrière als ridder.

Die droom eindigde in
de gevangenis.
Daar gingen hem de
ogen open.

'Waar leef ik voor?'
vroeg hij zich af.

Na een jaar kwam hij vrij dankzij de dikke geldbuidel van zijn vader.

In de nacht hoorde hij een stem die hem vroeg:

*"Franciscus, wie wil je dienen:
de Heer of de knecht?"*

'Natuurlijk de Heer', dacht hij. *'Maar waar kan ik mijn Heer vinden?'* vroeg hij zich af.

Op een dag ontmoette hij
onderweg een melaatse.

Even aarzelde hij,
toen omhelsde hij de man.

Hij keek hem in de ogen
en ineens wist hij het:

*'Ik wil de Heer dienen in
de minsten van de mensen.'*

Al gauw kreeg hij veel
volgelingen.

Hij noemde hen
'mindere broeders',
uitgezonden om de
Heer te ontmoeten
in de kansarmen.

Eeuwenlang zijn zij
er op uitgetrokken om
het evangelie te brengen
aan hen die menen,
niet mee te tellen.

In 1226 is Franciscus
gestorven, 44 jaar oud.

Twee jaar na de dood van Franciscus vestigden enkele van zijn volgelingen zich in 's-Hertogenbosch.

Dit werd het tweede klooster van de Minderbroeders in Noord-Europa.

Hier ziet u het naambordje zoals dat nog altijd te vinden is in de stad.

Het verwijst naar de plek waar de broeders zich eens genesteld moeten hebben.

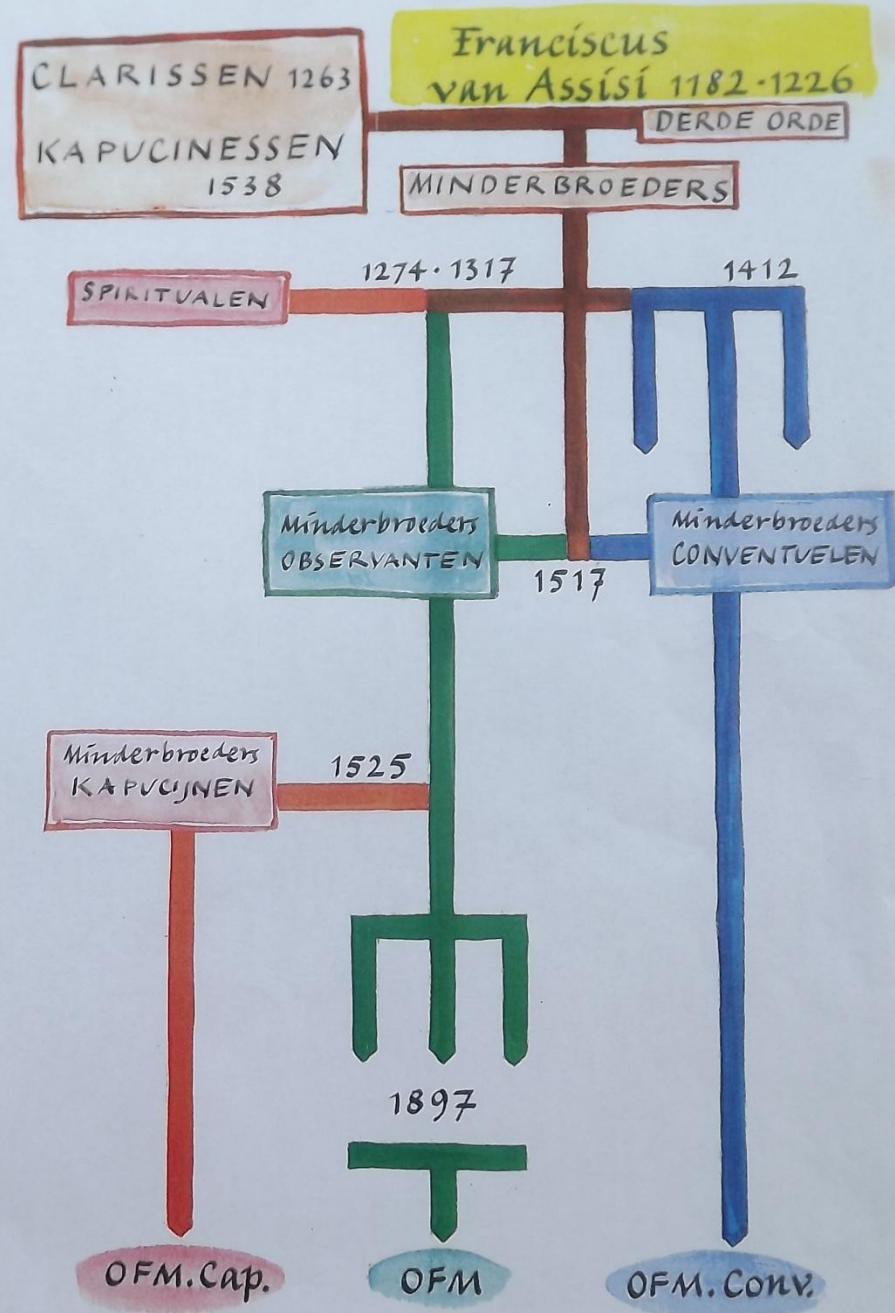
Zij brachten in hun
geestelijke bagage
een heel nieuwe
pastorale aanpak mee.
De parochiepriesters
stonden indertijd ver
van de gewone mensen
af, voelden zich boven
hen verheven.

Maar de Minderbroeders
wildten juist midden
tussen de eenvoudige
mensen staan en hen
aanspreken
in hun hart.

Rond 1528 ontstond er binnen de broederschap van Franciscus een vernieuwingsbeweging.

Dit is het begin van de orde der Kapucijnen.

Zij hebben hun naam te danken
aan de driehoekige, puntige kap
- 'capuccio' - aan hun habijt.

Volgens sommigen zou Franciscus zelf
zich ook zo hebben gekleed.

Op die manier willen de Kapucijnen laten zien,
dat ze Franciscus zo letterlijk mogelijk
willen navolgen.

Eerste deel

KAPUCIJNEN

in s'Hertogenbosch

van 1611 tot 1761

Johannes de zedewyden domini et ortu fimo in buscodune in loco deo volendortz nre hereditate spectate ad domum de postula ex suo latere et nre hereditate sua et mar-
sio de Northusen ex alio latere ut ipse dicat ad annu et hereditate consu Joham filio Walteri de boeghe ad eode Joste nre hereditate possidet et habet pro
tesu dñi in dñe annu comite de Jme soluey atq pro hereditate consu Jostis solidoru pbris ecclie sci Jostis in buscodun amati comite suo de nre soluey dñis
et soluey a dno Joste filio de Walteri ano filij hereditate fimo soluey a dno Joste filio de Walteri ano quolibz hereditate mediati in festo
sane huius consue in buscodun ad burst curi Ervans dandi et soluey fimo Jostis a dno Joste filio de Walteri ano quolibz hereditate mediati in festo
nat bti Jostis bapt et mediati in festo nat dñi et p dno soluey fimo in festo nat bti Jostis bapt pmo fimo atq p hereditate partone dñis p dno
p dno dñi fimo p dno p dno de buscodun dandi et soluey fimo Jostis a dno Joste filio de Walteri ano quolibz hereditate in festo bti Bartholomei
apti ex domo et orto fimo p dno p dno Jostis ut debitor principalis sup se et bona sua omnia q ipse dno Jostis filio de Walteri de dno domo et orto et ad
capit dñis ut pferatur debita et iusta p dno consue et partone p dno dñis et q omne alia obligatone in dno domo et orto comite dno Jostis filio
de Walteri deponet omnia fimo conditioe tñca q dno Jostis filio de Walteri dno domo et orto no deteriorabit ut dno Jostis filio de Walteri p dno
festos nre fimo stabim in buscodun Armbous standart de penn et homms de langstelt dñi fimo dñi post festu bti martini p dno dñi et or

In het archief van ons klooster worden
oude oorkonden bewaard.

Hier zien we er zelfs een uit het jaar 1380.

Die gaat dus terug tot vóór de tijd dat de Kapucijnenorde bestond.

Johannes de zidewijnden domini et ortu sitis in hincoducis in loco de Uilenburg in feodum perportate ad domum de
sio de Werthusey ex alio loco, ut ipse dicitur dedit ad annu et feodum contra Joham filio Walteri de Boege

Johannes van Zidewijnden heeft zijn huis op de
Uilenburg aan Johannes, zoon van Walterus,
genaamd Boege, verhuurd.

Aan de ene kant grenst het aan het eigendom
van Ermgard van Werthuse en
aan de andere kant aan het eigendom
van de priorij van Postel.

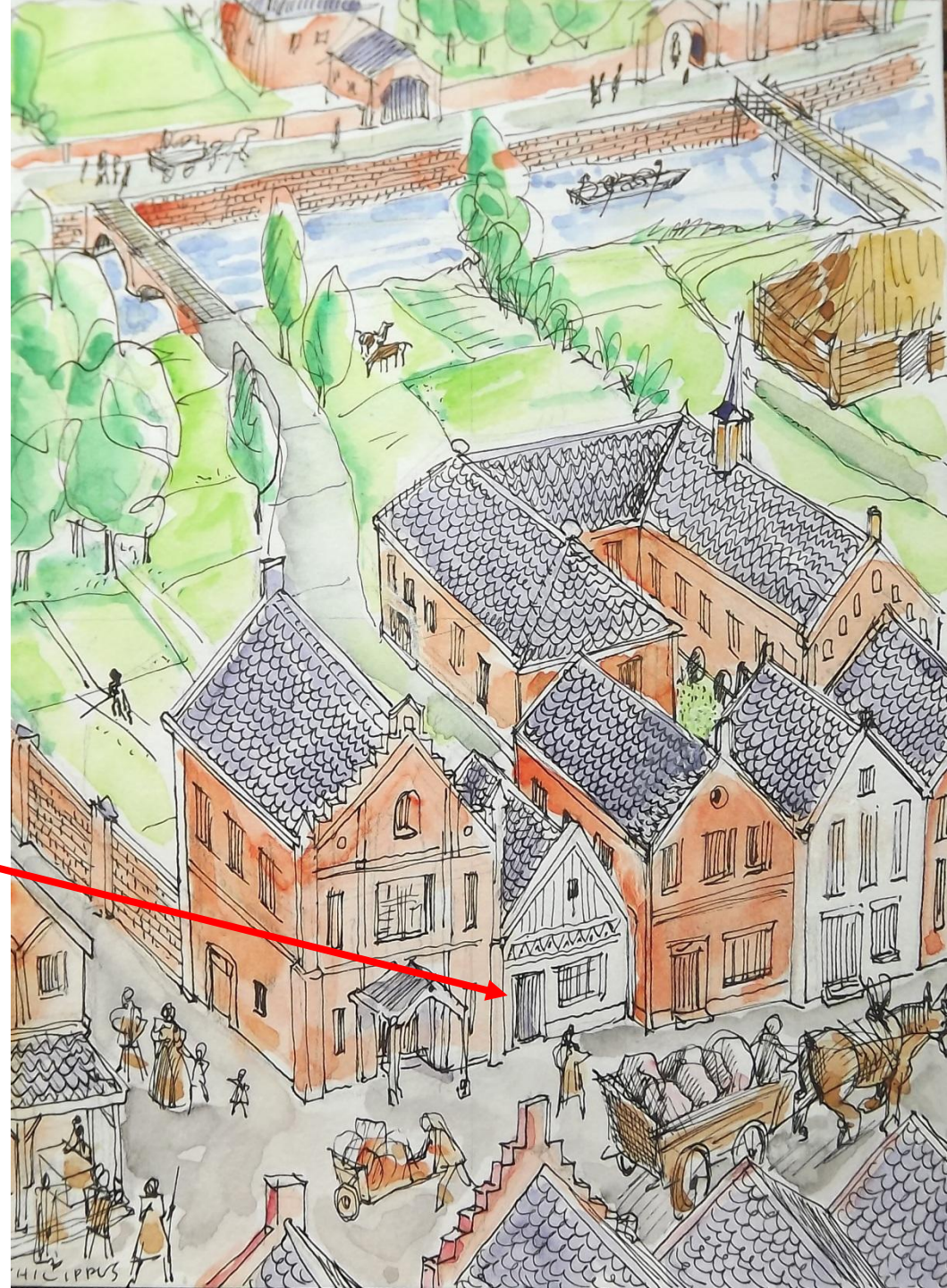
Bekrachtigd door twee schepenen.
's-Hertogenbosch, 15 november 1380.

('Schepenen' zijn te vergelijken met
wat wij nu 'wethouders' noemen.)

We zien hier rechts
een wat groter complex
met torentje;
dat is de priorij.

(Een 'priorij' is een
nieuwe vestiging vanuit
een bestaande abdij.)

Vlak daarnaast, meteen
links, ligt het (witte)
huisje dat in de oude
oorkonde ter sprake
komt.

Dit bewuste huisje is later gekocht door de priorij van Postel en daarbij werd het 'eigendomsbewijs' overgedragen aan de priorij.

Vervolgens is de kleine woning afgebroken om van buitenaf de moestuin van de priorij te kunnen bereiken.

Weer later is de grond waar het bewuste huisje heeft
gestaan én het betreffende document in
handen gekomen van de Kapucijnen.

Maar eerst moest er nog heel wat water door de
Dommel stromen, voordat het zover was.

We stappen nu over naar de tijd van ± 1610.

Hier maken we kennis met

Goyart van Engelant,

een vooraanstaand burger
uit Den Bosch,
een belangrijk én
vermogend man.

Met hem begint ons
eigenlijke verhaal.

Na de dood van zijn vrouw,
is hij op 59-jarige
leeftijd priester geworden.

De Kapucijnen waren hem
aanvankelijk volkomen onbekend.

Later heeft hij hen verteld, hoe hij
hen op het spoor is gekomen.

Kijk maar, wat hem is overkomen.....

Eens was Goyart met zijn
kleinzootje op weg naar
zijn buitengoed in Nuland.

Op klaarlichte dag zag hij
tegen de donkere bosrand
een knielende monnik in
een habijt met spitse kap.

Daar wilde hij meer
van weten en
ging kijken.....

Niemand meer te zien!

'Inbeelding?', zo vroeg hij zich af.

Maar naderhand is datzelfde hem nog eens overkomen.

Dat zette hem aan het denken.

Kort daarop werd hij in de Sint-Jan diep geraakt
door een preek van een figuur, zoals hij die in een
helder moment gezien had:
een kapucijn, Pater Cherubinus.

Toen wist hij, wat hem te doen stond:
die mannen naar Den Bosch halen.

In 1611, precies vierhonderd jaar geleden, kwam het eerste paar kapucijnen barrevoets in onze stad aan.

Goyart van Engelant bood hen onderdak in een paar huizen van hem.

Vast staat, dat twee paters kort na 10 mei 1612 zich gevestigd hebben in de Diepstraat.

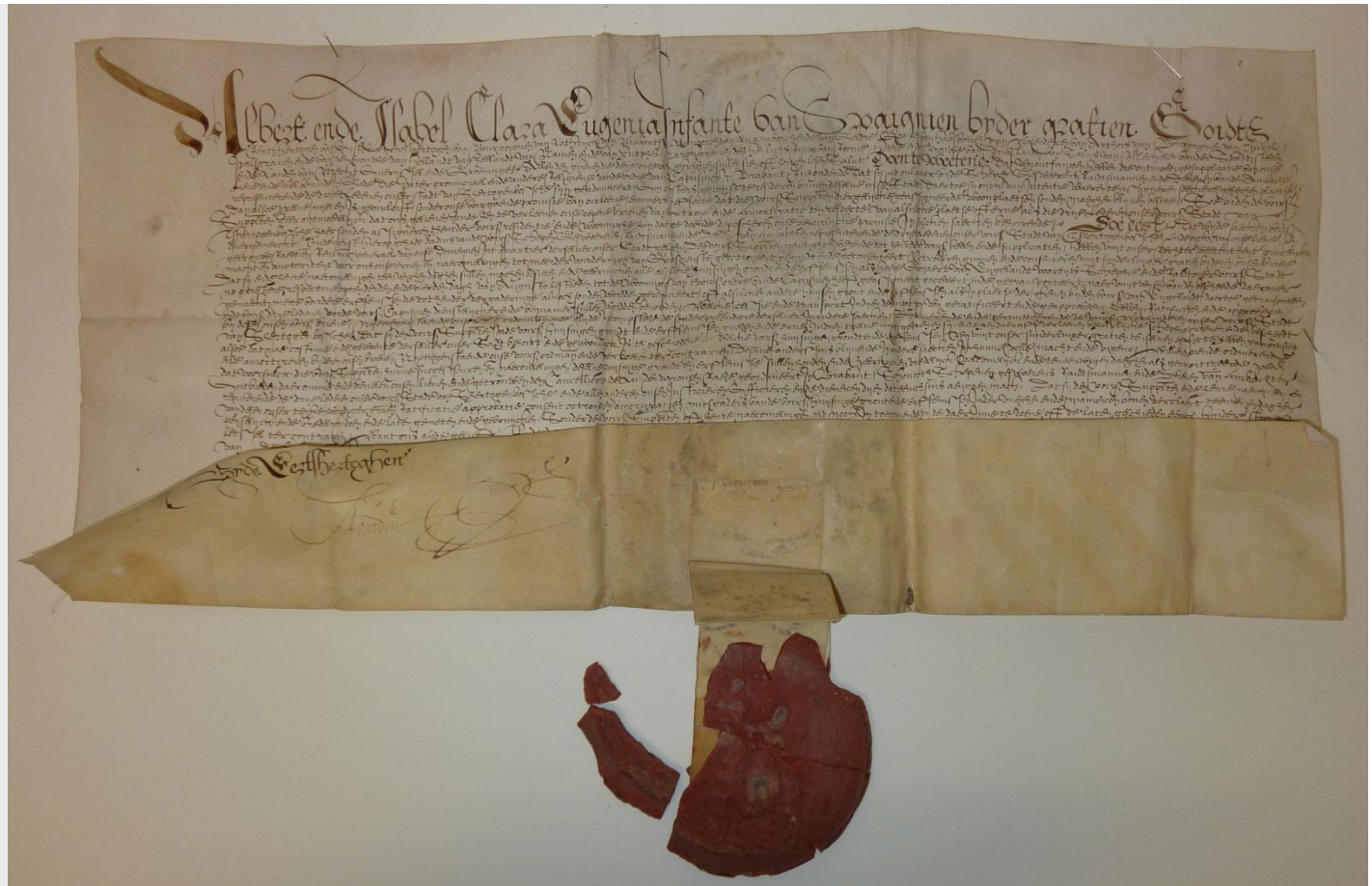

In 1613 ging men uitzien naar een terrein
om een klooster met kerk te bouwen.
Gedacht werd aan het refugiehuis van de
Priorij van Postel in de Postelstraat.

(Een 'refugiehuis' is een wijkplaats
in de stad ten tijde van oorlog.)

Allereerst gaf
het landsbestuur
de Kapucijnen
verlof om in de
stad een klooster
met kerk te
bouwen.

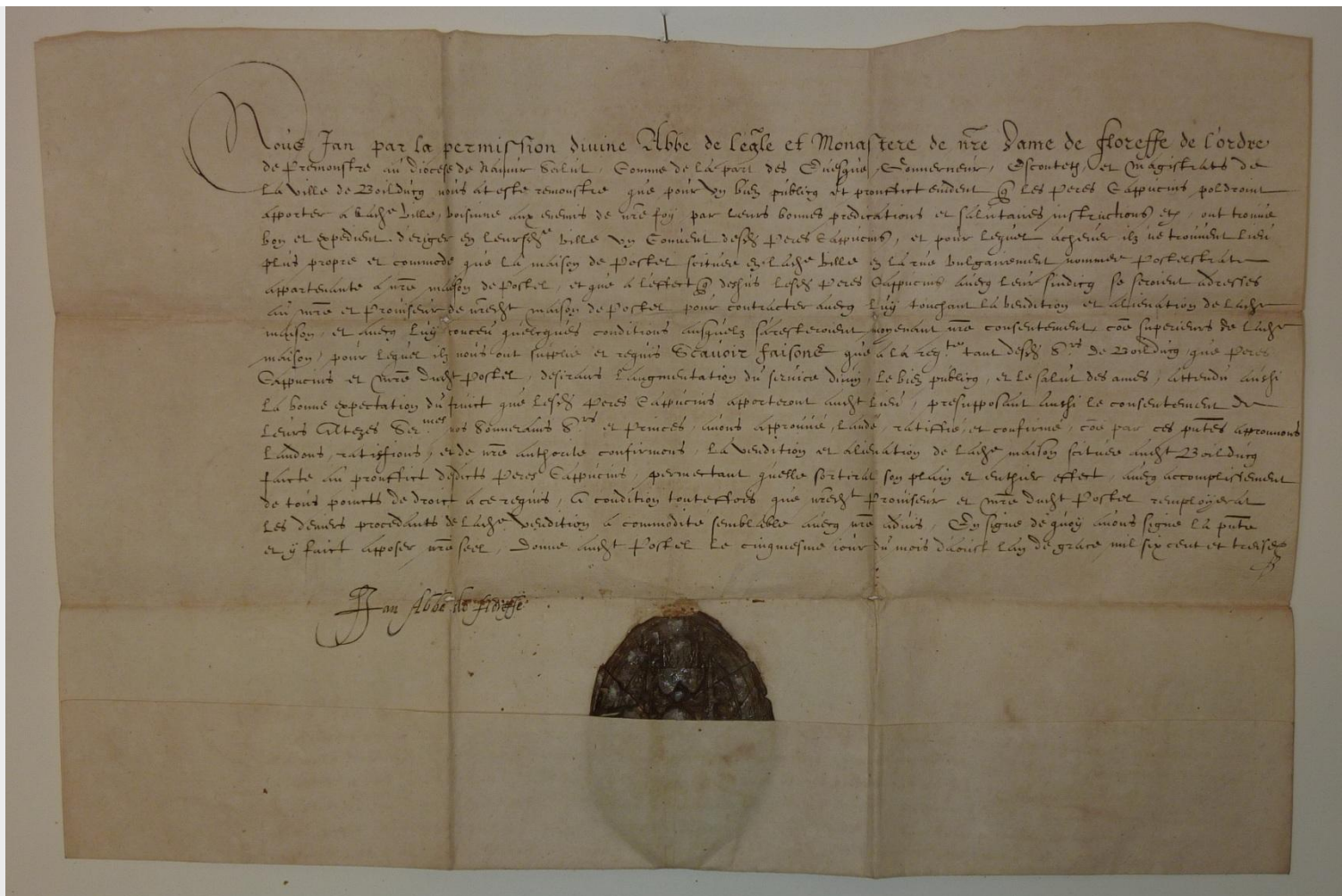
In het officiële
document staat
o.a. te lezen:

*'Albert en Isabel, Aartshertogen van Brabant,
geven in een open brief van octrooi aan de
Kapucijnen verlof om in 's-Hertogenbosch een
klooster met kerk te bouwen.
's-Hertogenbosch, 19 december 1611'*

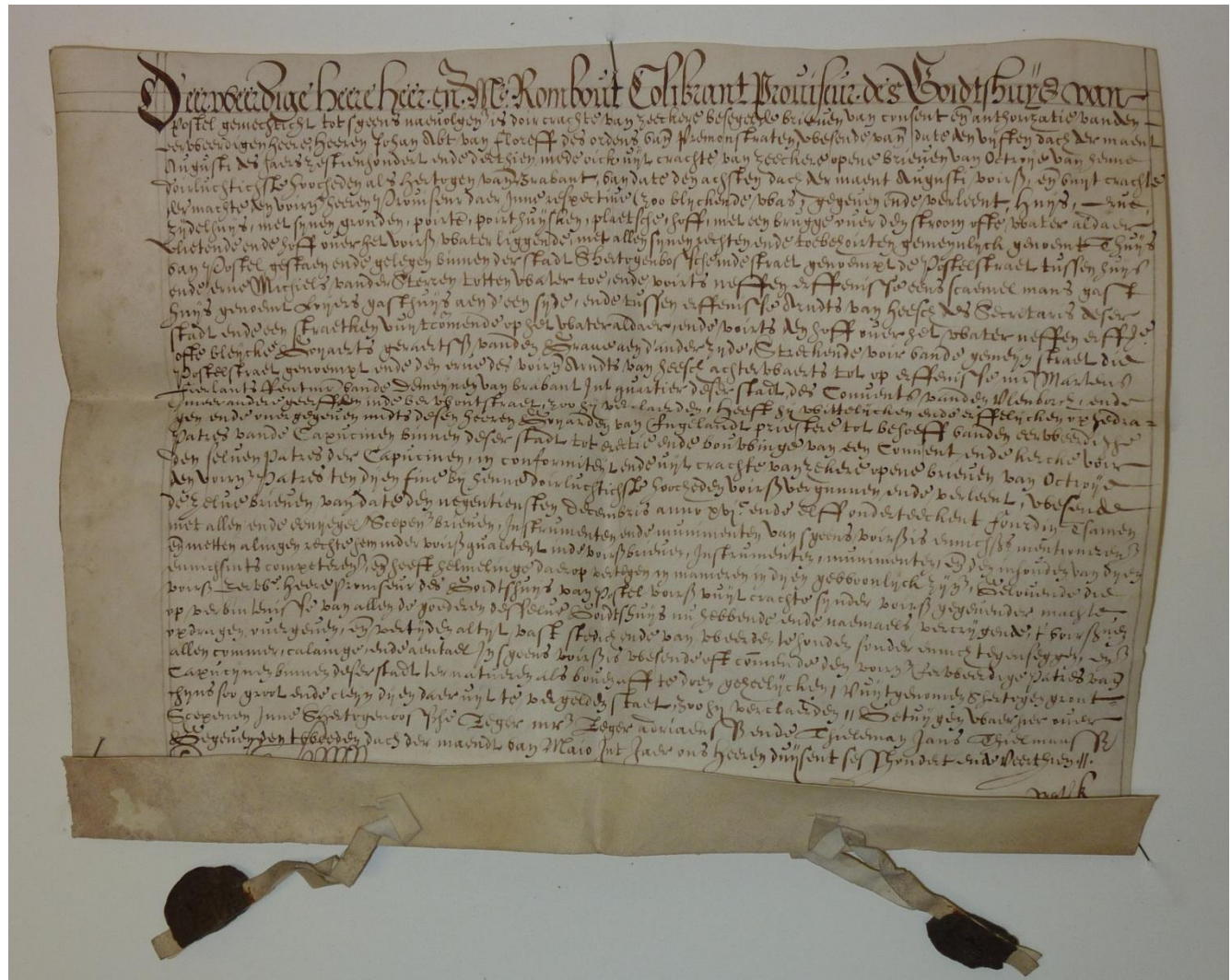
Vervolgens staat de abt toe, dat het huis van Postel aan de Kapucijnen wordt gegeven.

Dat lezen we in de oorkonde:

' Heer Jan, Abt van de Abdij van Floreffe, geeft toestemming om het huis van Postel in de Postelstraat aan de Kapucijnen over te dragen.
5 Augustus 1613'

Tenslotte
vermeldt
een
document
van 1614:

*'De beheerder, Rombout Colibrant, daartoe
gemachtigd, overhandigt de sleutels van het
refugiehuis aan de Kapucijnen.
2 Mei 1614.'*

Zo kregen de Kapucijnen o.a. de grond in bezit,
waarop in 1380 het bewuste huisje heeft
gestaan én ook de daarbij behorende oorkonde.

De (vroegere)
ingang tot de
tuin van
de priorij
kreeg nu de
naam de
'Capucijnenpoort'.

Die zou toegang
verschaffen tot
het te bouwen
kapucijnenklooster.

Op 11 mei 1615
werd de eerste steen
van het klooster gelegd.

Twee jaar later kon
het klooster worden
bewoond.

Het was een flink
gebouw met 33 cellen,
5 kamers, een eetzaal,
keuken en een waardevolle
bibliotheek.

Deze tekening is gemaakt na zorgvuldige bestudering van gegevens die we aan architect Jos van der Vaart te danken hebben. Zo wordt ons een betrouwbaar beeld geschetst van het klooster uit het jaar 1617.

Vanuit deze kerk en dit klooster hebben zo'n
25 kapucijnen bijna tien jaar lang hun
apostolaat bedreven.

Ze preekten vaak in de Sint-Jan,
op verzoek van de plebaan.

Ook in andere parochiekerken
waren ze actief.

Het klooster herbergde ook Kapucijnen die werkzaam waren in 'de Hollandse missie', met name in Nijmegen.

De Noordelijke Nederlanden waren in die tijd een bolwerk van het Gereformeerde Protestantisme. Daar werden de katholieken belemmerd in de beleving en de viering van hun geloof.

Paters gingen vanuit het klooster van 's-Hertogenbosch daarheen om er (vaak in het geheim) zielzorg te bedrijven.

Maar zij kwamen Den Bosch
niet in of uit zonder een
paspoort van
*'de Staten Generael der
Vereenichde Nederlanden'*.

Meerdere Kapucijnen hadden
zo'n pas. Pater Georgius,
de gardiaan van het Bossche
Kapucijnenklooster, was
een van hen.

Wat lange tijd onmogelijk had geleken gebeurde uiteindelijk toch op 14 september 1629: de stad Den Bosch capituleerde voor de Nederlandse stadhouder Frederik Hendrik.

Het kapucijnenklooster werd door hem in beslag genomen.

Alle priesters en mannelijke religieuzen werden uit de stad verbannen.

Op 17 september begon de uittocht, ook van de kapucijnen.

Frederik Hendrik: De Stedendwinger

Verdrijving van de Kapucijnen uit de stad

Na een verblijf van 30 jaar in Den Bosch stierf Pater Columbanus op 18 januari 1659.

Hij werd waarschijnlijk begraven in de kapel van de Zusters van Orthen. In 1911 is zijn grafsteen gevonden op het erf van een huis 'de Ploeg' in de Hinthamerstraat, schuin tegenover de Nieuwstraat.

Die grafzerk is toen ingemetseld in het portaal van ons tegenwoordige klooster.

De laatste kapucijn die de schuilkerk in de Boerenmouw bediende was Bosschenaar pater Theodorus van der Putten. Hij stierf in 1761.

Over het lot van het kapucijnenklooster
en de kerk is verder weinig bekend.
Waarschijnlijk zijn ze gesloopt
in de beginjaren van 1800.

Honderdvijftig jaar lang hadden er
Kapucijnen in 's-Hertogenbosch gewoond.
Het zou zo'n honderdvijfendertig jaar
duren voordat zij er terugkwamen.

Tweede deel

KAPUCIJNEN

in s'Hertogenbosch
van 1898 tot heden.....

In 1895 was de tijd
rijp voor hun terugkeer
naar 's-Hertogenbosch.
Het bestuur van de
Kapucijnen had zijn
zinnen gezet op een
klooster met kerk in het
nieuwe stadsdeel 't Zand
en werd daarbij
geholpen door:

DOROTHÉE VAN BEUGEN (1845 - 1929)

Zij was een ongehuwde, gelovige, sterke vrouw en bovendien bemiddeld.

Zij zag in de komst van de Kapucijnen een weldaad voor de stad.

Bovendien wilde zij, als eenzaam lid van de franciscaanse Derde Orde, de kapucijnen graag inschakelen om die Derde Orde in Den Bosch te verspreiden.

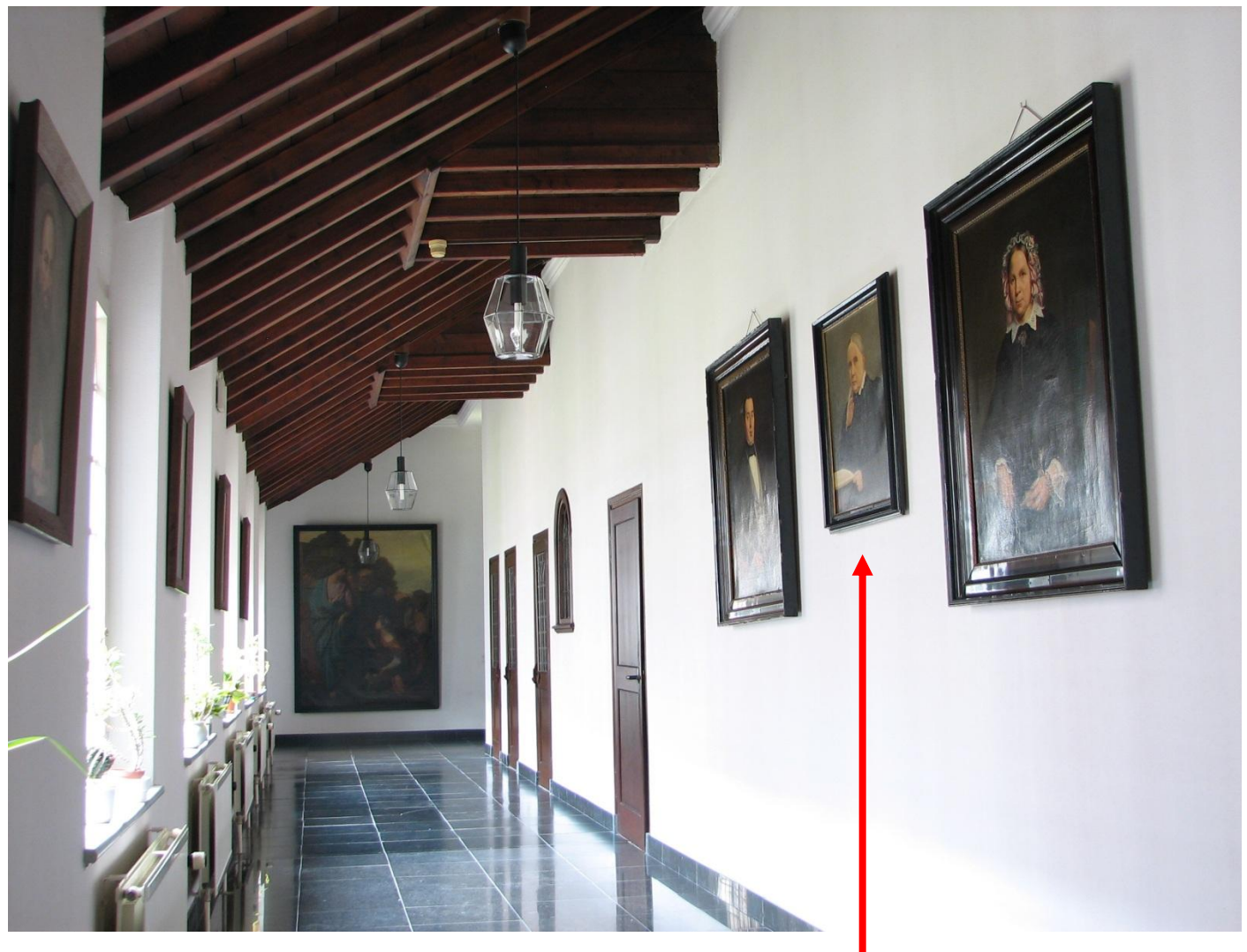

Aanvankelijk zagen de bisschop van Den Bosch
en de burgemeester het niet zitten:
Minderbroeders Kapucijnen in een villawijk!

Het heeft heel wat overleg gevergd.

Eindelijk kon op 21 april 1897 het groene licht
gegeven worden voor de bouw van klooster en kerk.
Dat is mede te danken aan de slimme manoeuvres
van Dorothee, haar doorzettingsvermogen
en haar financiële ondersteuning.

En zo werd
deze Dame onze
Bouwhaar

Geen wonder dat het portret van Dorothee van Beugen nog steeds een ereplaats inneemt in de pandgang van het klooster.

Zij wordt daarbij met recht geflankeerd door:

HAAR VADER

P.F. van Beugen
(1813 - 1895)
en

HAAR MOEDER

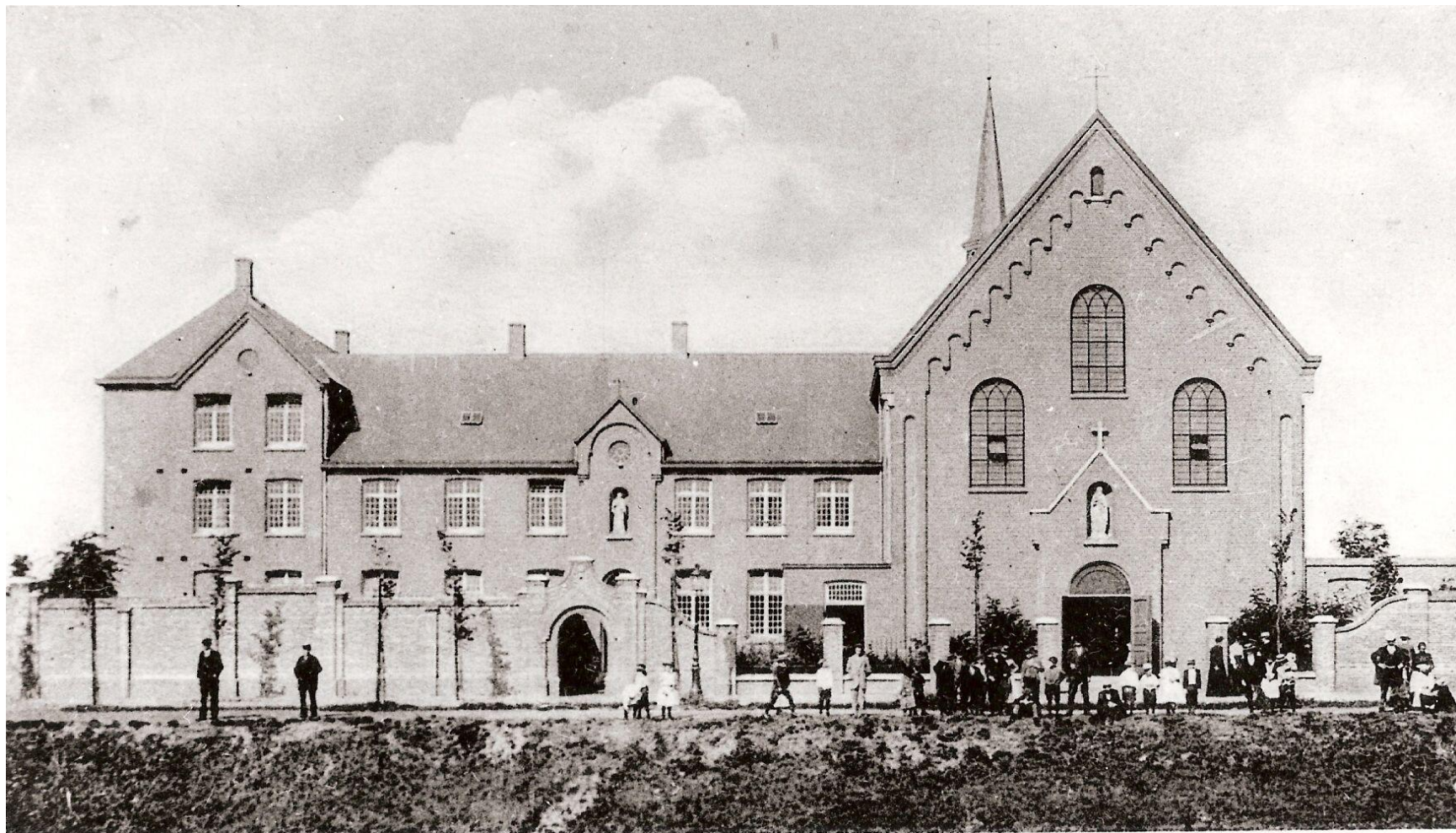
J.M. van Beugen - Mennen
(1802 - 1888)

In de lente
van 1898
kwamen de
eerste
Kapucijnen
in het
nieuwe
gebouw
wonen.

Hier links zien we het nog prille kapucijnenklooster in een vrijwel geheel kale vlakte.
Rechts valt ons oog op het klooster van de Mariënburg.

Capucyne-Kerk

's-Hertogenbosch

Op 28 augustus van datzelfde jaar konden ook andere broeders gehuisvest worden. Het slot werd afgekondigd en het kloosterleven nam nu officieel een aanvang.
We zien hier het oorspronkelijke klooster vóór ons.

In de loop van de jaren is er in het kerkgebouw weinig veranderd.

Alleen de ongemakkelijke stoeltjes zijn in 1948 vervangen door (ongemakkelijke) kerkbanken.

Een paar dingen
vallen op:

* Het interieur is
van hout. Dat
was destijds
goedkoop
materiaal, en
bovendien
gemakkelijk te
bewerken door
de broeders.

* Verder zijn er in de kerk maar liefst zés biechtstoelen.
Dat zegt iets! De kerk was en is namelijk nog steeds
een echte biéchtkerk.

Achter het klooster ligt een prachtige en met zorg onderhouden tuin,
een stukje paradijs in het centrum van de stad!

En in de tuin: drie werkhuisen.

Links zien we de deur van de timmerwinkel, in het midden ligt de
broodbakkerij en rechts is de toegang tot..., jazeker, de bierbrouwerij.

Er wordt verteld, dat dit bier bedoeld was ter vervanging
van ongezond drinkwater.

We maken een sprong in de tijd.

De Tweede Wereldoorlog (1940-1945) ging ook aan het klooster niet ongemerkt voorbij.

Zeker niet, toen het einde van de oorlog naderde voor Den Bosch.

(Dat was in september en oktober 1944 vooral rond de bevrijding, op 25 oktober.)

Hier rijdt een tank via de Graafseweg 's-Hertogenbosch binnen.

Vele burgers sloegen op de vlucht voor het oorlogsgeweld. Al bij de eerste dreiging van het gevaar zochten hele groepen mensen onderdak in de kelders van het klooster.

We zien, hoe een tank aan het manoeuvreren is op het Hinthamereinde.
Dat was op dinsdag
24 oktober.
De oorlogsmachine rukt
op naar het centrum.

Kijk eens, wat een ravage de oorlog heeft aangericht in de Visstraat. Het zal duidelijk zijn, dat in deze dagen voor de bewoners en de 'gasten' van het klooster de grond angstaanjagend heet is geworden onder de voeten. Er is zelfs gevochten tot in de kloostertuin.

Maar zodra de kapucijnen
zich in het strijdgewoel
stortten, was de strijd snel
beslist.

Althans.....,
dat doet deze foto vermoeden.
Of was toen wellicht
de oorlog voor Den Bosch
al voorbij?

Maandenlang hebben soms tot 450 mensen uit de omgeving een schuilplaats gevonden in de kelders van het klooster.

Frater Solanus, hier herkenbaar aan de witte band om zijn rechterarm, heeft zich toen met succes gekweten van een belangrijke taak: te zorgen, dat alles in en rond het klooster goed geregeld was voor de opname en de verzorging van de vele 'gasten'.

De vluchtelingen verkeerden er wel in zeer bekrompen en primitieve omstandigheden.

Pater Evangelista, de gardiaan van het klooster, maakte in zijn dagboek gewag van drie problemen:
te weinig toiletten,
gebrek aan voedsel en
bijna geen water.

Maar de mensen hadden er in ieder geval een veilig onderkomen.

TER DANKBARE HERINNERING VAN DE
± 450 VLUCHTELINGEN DIE TIJDENS
DE SPANNENDE OCTOBERDAGEN 1944
EEN VEILIG ONDERDAK VONDEN IN DE
KELDERS VAN DIT KLOOSTER.
UWE GASTVRIJHEID EN LIEFDEVOLLE
TOEWIJDING ZULLEN WIJ NOOIT VERGETEN.

In de hal van het klooster getuigt deze gedenkplaat namens de 450 vluchtelingen nog altijd van hun dankbaarheid.

De oorlogshandelingen hadden nog een ander, onvoorzien gevolg.

In de meeste kapucijnenkloosters begraven de broeders namelijk graag hun overleden medebroeders op een eigen begraafplaats:

in het pandhof, het hart van het huis.

Daar moet het gemeentebestuur natuurlijk wel mee instemmen.

De kloostergemeenschap van Den Bosch had daarvoor echter nog geen vergunning. Tot dan toe werden de overleden medebroeders uit het Bossche klooster begraven in Velp en later in Biezenmortel.

Op 11 november 1944
sloeg het noodlot toe.
Broeder Wijnand overleed.
Wat te doen?

Hem overbrengen naar
een begraafplaats buiten
het klooster was eind 1944
veel te gevaarlijk.

In 's hemelsnaam hem
dan voorlopig maar begraven
in het pandhof
van het klooster.

Het verhaal gaat, dat de Kapucijnen na de Duitse capitulatie hun handelwijze eerlijk zouden hebben opgebiecht aan het stadsbestuur.

Dat zou toen alles met de mantel der liefde hebben bedekt.

Zeker is, dat na de bevrijding van Den Bosch aan de Kapucijnen verlof is gegeven, voortaan hun overleden huisgenoten in het pandhof te begraven.

Toen daalde
vrede neer
klooster en
de begraaf-

eindelijk de
over het
zelfs over
plaats.

In ons klooster bevinden zich op de begane grond de gemeenschappelijke ruimten zoals:
onze gezamenlijke huiskamer,
onze eetzaal annex keuken,
onze huiskapel en de spreekkamers.

Op de eerste en tweede verdieping liggen de afzonderlijke kamers van de broeders.

In 1989 werd het klooster aangepast aan de eisen van de tijd en aan de wensen van de broeders die langzaam maar een dagje ouder werden.

Tot dan toe leefde ieder van hen in een kleine en eenvoudig ingerichte kloostercel. Maar langzamerhand groeide de behoefte aan meer leefruimte.

In de plaats van een groot getal celletjes kwam er een kleiner aantal kamers met een afzonderlijke slaapkamer en natte hoek.

Laten we maar eens gaan kijken op de kamer van Hans de Visser.

Hans heeft, zo te zien, een mooie, ruime kamer. Volop leefruimte.
Daar is het goed toeven.

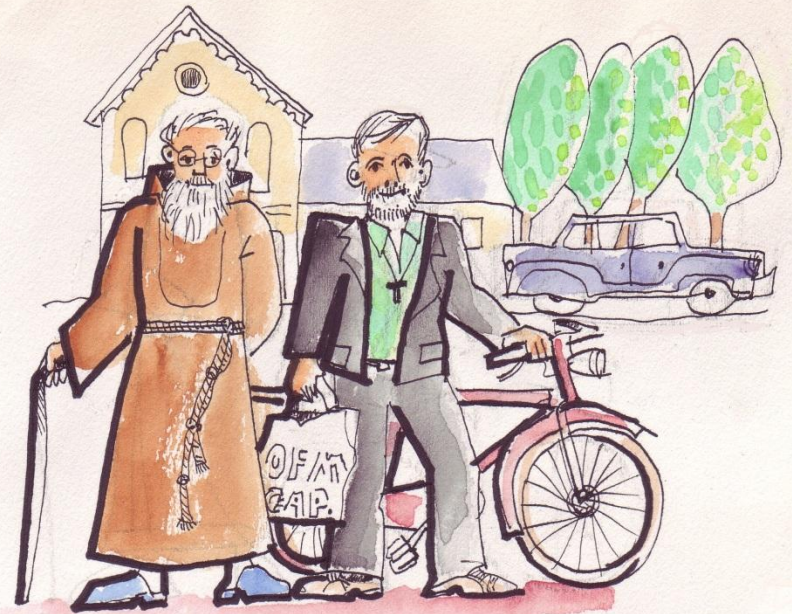
Maar hier vind je niet alleen een uitstekend leefklimaat, ook een prima wérkklimaat.

Voor pastoraal werk in de 21ste eeuw is nu eenmaal een computer en het nodige studiemateriaal geen overbodige luxe.

Ons huis is met zijn tijd meegegaan.
Maar of het nog een lang leven beschoren is,
niemand durft het zeggen.

Derde deel

KAPUCIJNEN

Kent u ze

noo

?

?

?

?

Tenslotte laten we nog enkele kapucijnen
de revue passeren
aan wie de (oudere) Bosschenaren
altijd graag terugdenken.

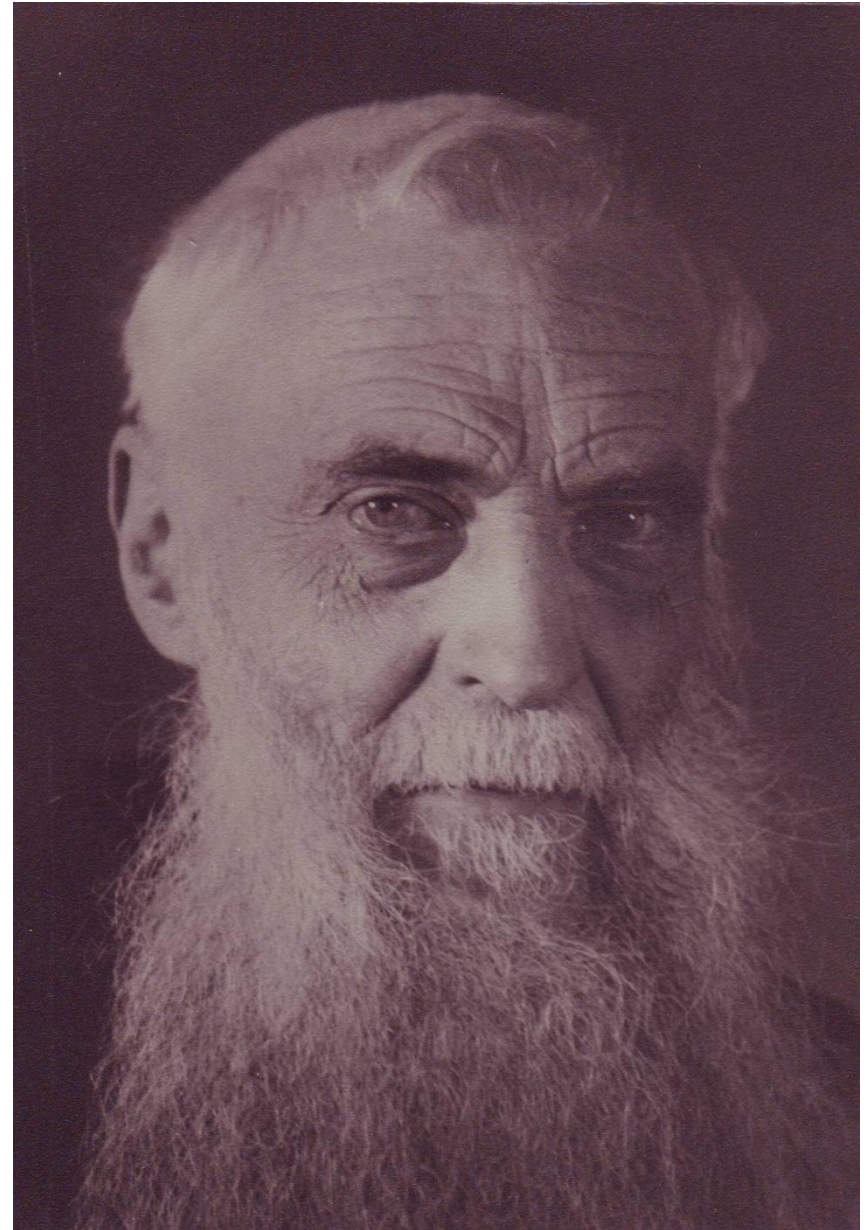
PATER STANISLAUS

Stanislaus zal voor de doorsnee Bosschenaar misschien niet zo bekend meer zijn, maar onder de Kapucijnen beslist nog wel.

Hij woonde vijftig jaar in het klooster van Den Bosch.

Als provinciale overste heeft hij vijftien jaar lang de Kapucijnen in Nederland geleid, langer dan iemand anders.

En volgens velen was hij voor zijn tijd de beste overste die men zich wensen kon.

BROEDER NICOLAAS

Nicolaas heeft tijdens zijn leven in hoge mate het gezicht van het klooster bepaald.

Als portier aan de voordeur en als termijnbroeder buiten het klooster was hij de meest geziene en gewaardeerde figuur.

Een eenvoudige, hartelijke broeder met zijn grote mensenkennis en meelevende, bemoedigende woorden.

Een kapucijn in merg en been, een voorbeeld van gebed, iemand met een opgewekt en gelijkmoedig karakter.

Temidden van mensen met hun zorgen heeft hij wonderen van goedheid verricht.

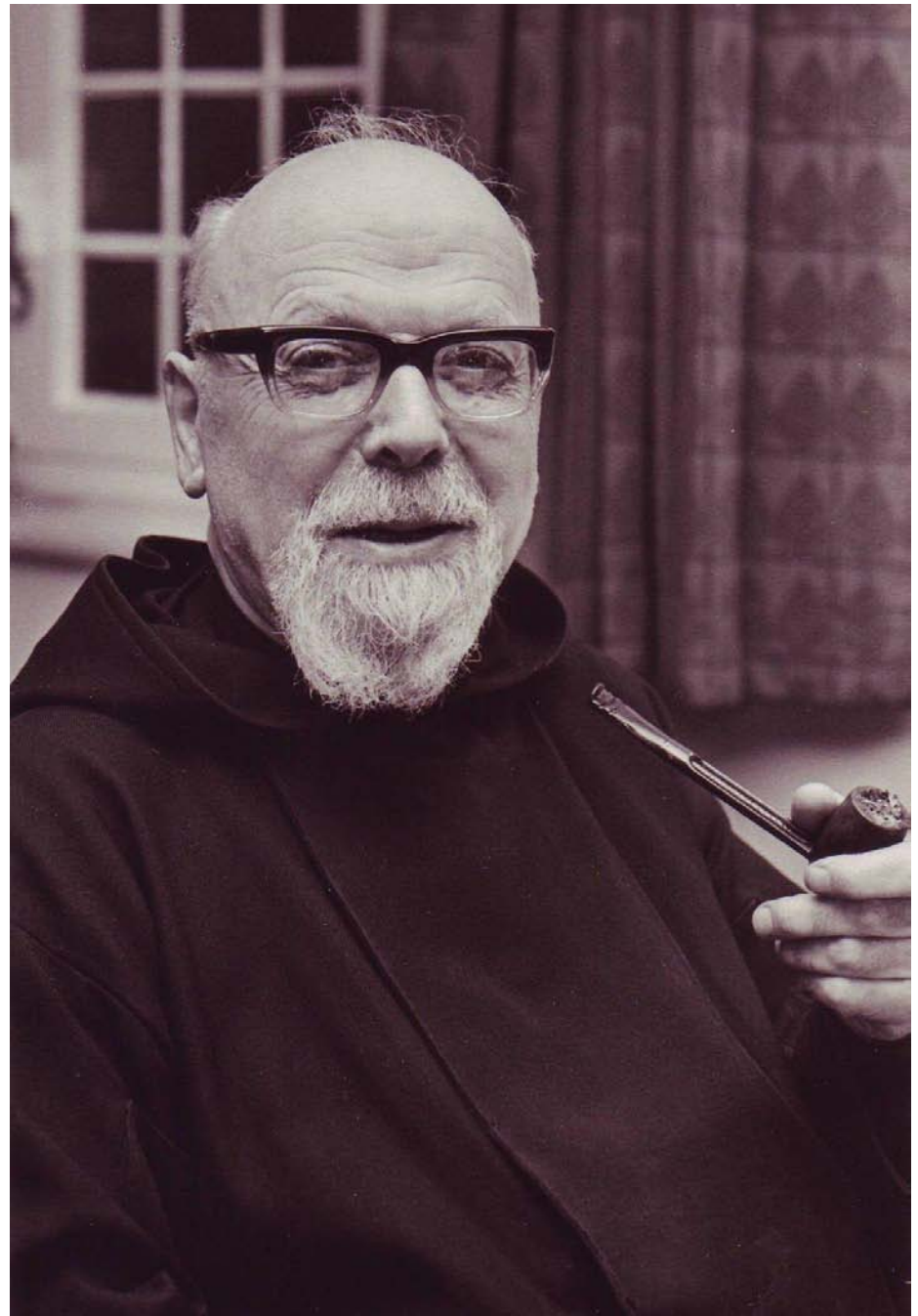
PATER GERLACH

Gerlach was een bekend historicus.

Behalve een overtuigd kapucijn was hij ook een hartstochtelijk Bosschenaar.

Hij kende de geschiedenis en de monumenten van zijn stad als weinig anderen.

Vooral de mysterieuze Jeroen Bosch intrigeerde hem en over diens leven en werken schreef hij talrijke studies.

PATER ONESIMUS

Onesimus was vanaf 1970 tot 1990 gevangenisalmoezenier, eerst in Vught en daarna in het Bossche Huis van Bewaring.

Hij was een gezellige, opgewekte en optimistische kapucijn, die goed kon luisteren en ook graag een praatje maakte.

PATER BARNABAS

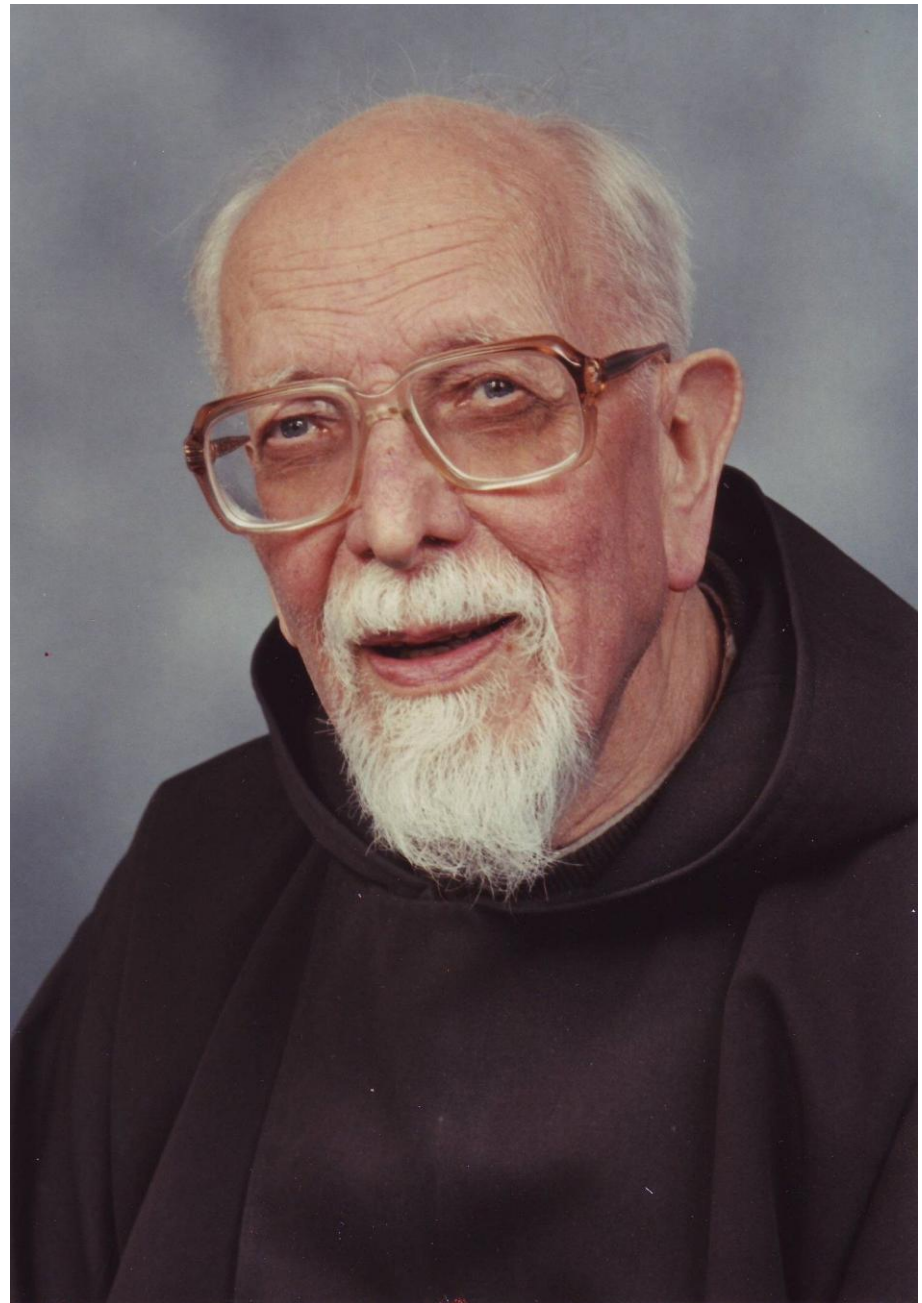
Barnabas was een trouwe dienstknecht van de kerk en een herder voor veel mensen.

Gedurende 26 jaar werkte hij als een eenvoudige en edelmoedige parochiepastor in de Binnenstad van 's-Hertogenbosch.

Daar was hij een bekende en gewaardeerde pater.

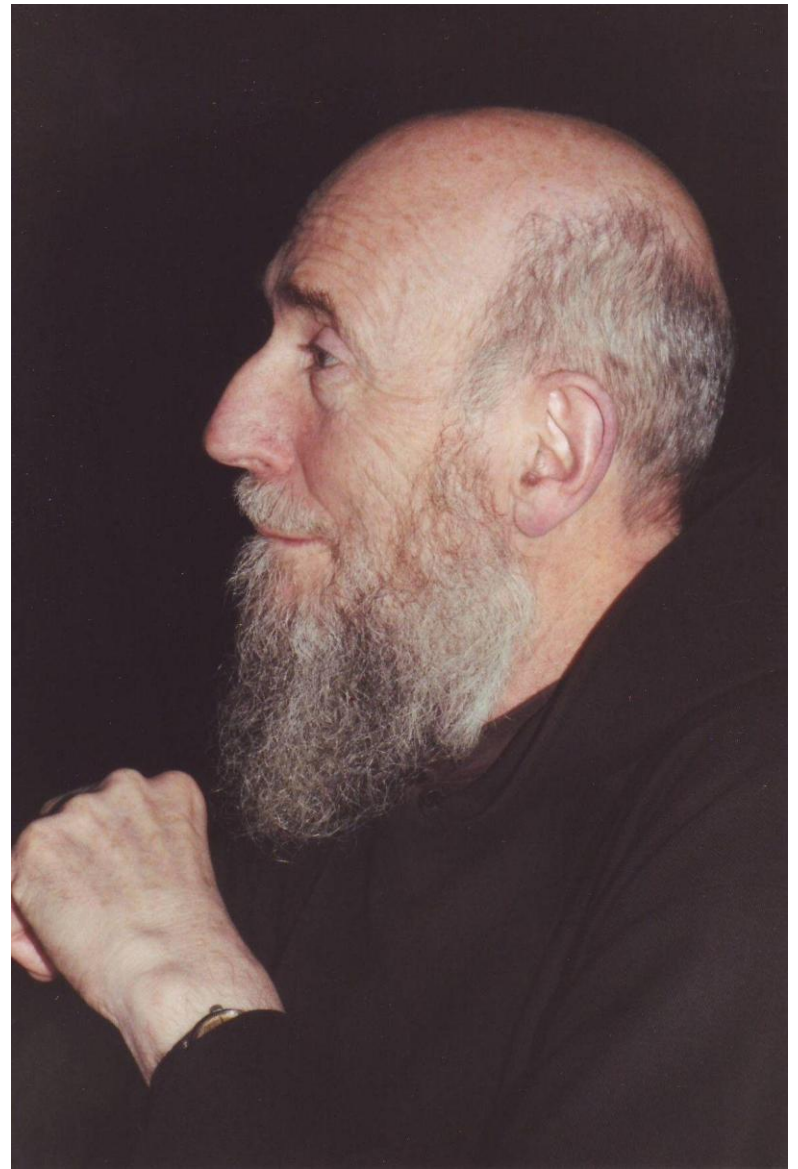
Graag ging hij ook met zieken naar Lourdes.

Tot in zijn ouderdom was hij een blijde en tevreden mens.

PATER AMBROSIOUS

Ambrosius was van 1960 tot 1981 leraar klassieke talen op het gymnasium in Oosterhout (N. Br.). Vervolgens is hij vele jaren lang werkzaam geweest in het klooster van Den Bosch: als de volijverige secretaris en als archivaris van de kapucijnenprovincie. Voor een reeks van Provinciale Oversten was hij de steun en toeverlaat. Ook heeft hij nog tijd gevonden voor verschillende assistenties, o.a. gedurende 21 jaar in Empel.

Wij kunnen bij dit jubileum dankbaar gebruik maken van materiaal dat hij in ons archief met grote zorg heeft bewaard en geordend.

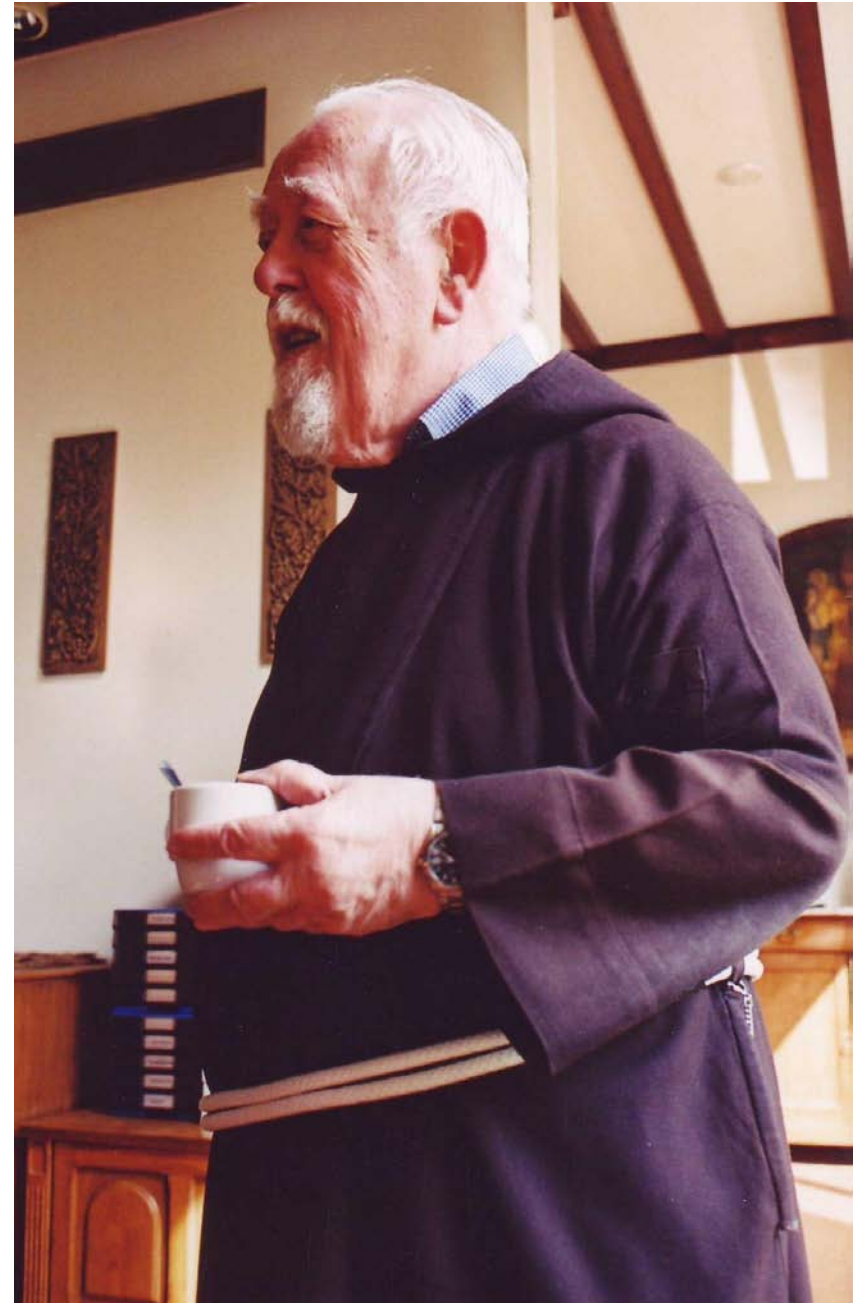
PATER PIET

'Pater Piet' is voor velen een begrip geworden.

Hij ging graag op assistentie, maar het liefst ontving hij mensen in de spreekkamer van het klooster.

Dat maakte hem gelukkig. Hij kon geduldig luisteren, bidden, zegenen, troosten en bemoedigen.

Om zijn eenvoud en goedheid was hij bij velen gezien en gewaardeerd.

BROEDER HERMES

Hermes is een echte kapucijn, een eenvoudige broeder. Jarenlang heeft hij zich verdienstelijk gemaakt als tuinman en als kok in het klooster.

De laatste tien jaar woont en werkt hij in het klooster van Den Bosch. En ondanks het klimmen der jaren is hij nog altijd een harde werker: in de tuin zoals weleer én (op gezette tijden) als portier aan de kloosterdeur of aan de telefoon.

Vaak zet hij zich onopvallend in voor duizend en één kleine dingen. Deze foto uit de krant laat daarvan een sprekend voorbeeld zien.

Tenslotte nog een laatste groet
mét een knipoog -
voor twee Bossche kapucijnen.

PATER CORBINIANUS

Allereerst Corbinianus,
die vele jaren als parochiepastor
in IJmuiden heeft gewerkt.
Hij had een eigen, originele
wijze van 'huisbezoeken afleggen'.
In de vakantie maakte hij
vele foto's. Daar werden na de
vakantie dia's van gemaakt.
Die nam hij mee, als hij een
gezin bezocht.
En zo liep elk huisbezoek
uit op een diavoorstelling.

Bij een feest van Corbinianus inspireerde deze pastorale aanpak tot de volgende verzen:

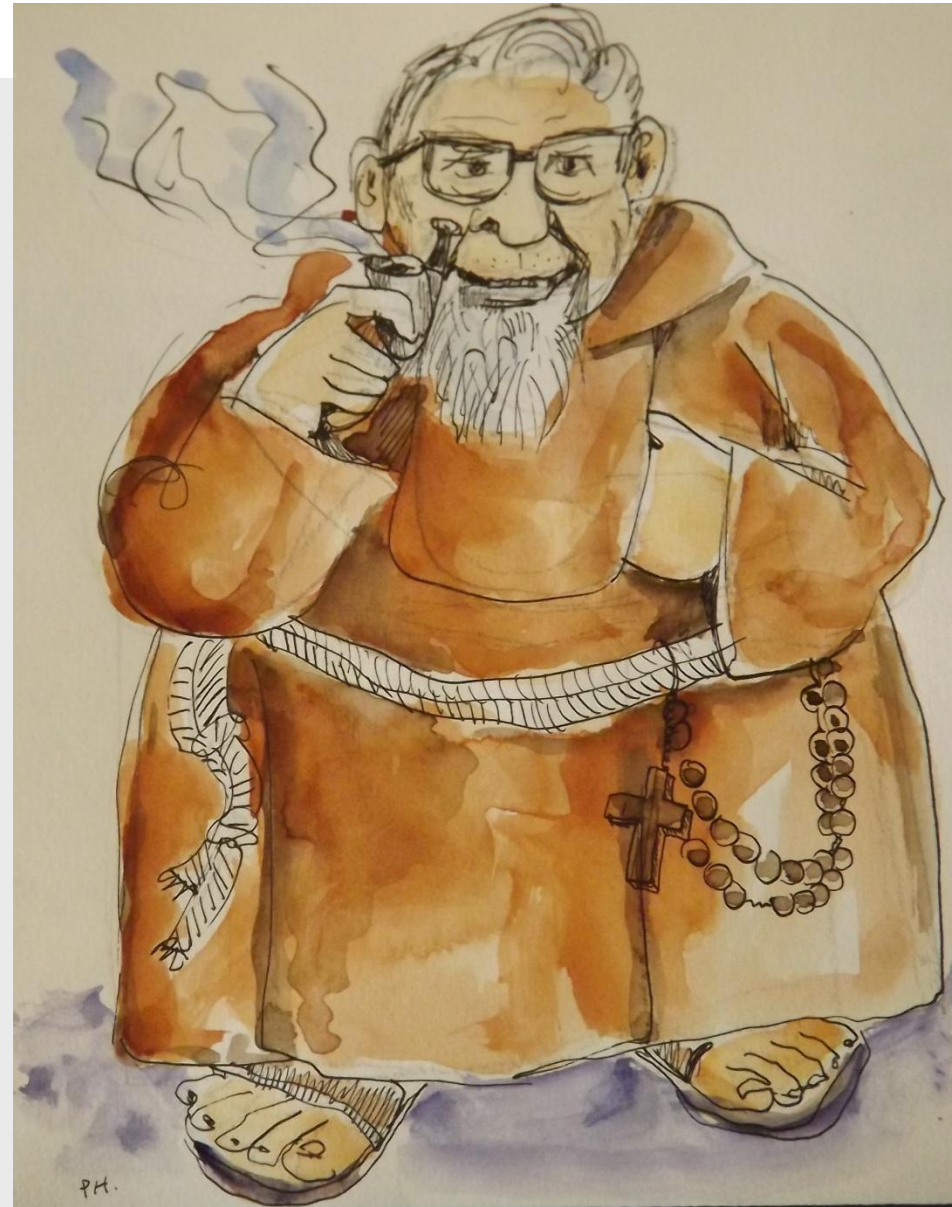
*'Al gaat de wereld naar de haaien,
Corbie blijft zijn dia's draaien.'*

PATER EVANGELISTA

Evangelista is al eerder vermeld:
als gardiaan van het klooster
in Den Bosch tijdens de
bevrijding van de stad, eind 1944.

Vanwege zijn omvang kreeg hij
van zijn medebroeders de bijnaam:

'De vier evangelisten in één band'.

En tenslotte:

Hoe verder?

We zijn een lange weg gegaan, van 1611 naar 2011. In die tijd zijn talloze Kapucijnen vanuit Nederland uitgezworven over heel de wereld.

Maar het ziet er nu naar uit, dat zij meer verleden hebben dan toekomst.

Hun getal neemt duidelijk af en de gemiddelde leeftijd ligt hoog. In West-Europa komen er weinig nieuwe broeders bij.

Maar wel bestaat er een sterke groei van de orde in Latijns-Amerika en Azië, vooral in Brazilië, India en Indonesië.

Wereldwijd is het aantal
Kapucijnen nog altijd
imposant hoog.

10.500 Kapucijnen gaan
welgemoed verder,
de eeuwen door, achter
Franciscus aan, op weg naar
eenvoudige mensen in de
marge van de
samenleving.

Wellicht breekt op korte termijn de tijd aan, dat de franciscaanse religieuzen hier de spiritualiteit van Franciscus niet langer springlevend kunnen houden.

Goddank zijn er bij ons nog altijd ontelbaar vele franciscaans geïnspireerde mensen die dan het stokje van hen zullen overnemen en verder gaan op de weg van Franciscus.

*Dat mag je toch met recht
'goed nieuws'
noemen.*

PHILIPPUS 03

*VREDE
EN
ALLE GOEDS*

Tekeningen/aquarellen
in deze presentatie:

Philippus

Teksten:

Wim Snik

Lay-out en
samenstelling
presentatie:

Frans Peters

